

לתכלת, ואינו כשר לציצית.

אמר ליה רב חסדא: אית לך סימנא בגויה?
אמר ליה: לא! שאלו רב חסדא: אית לך
טביעות עינא בגויה? אמר ליה: אין! אמר
ליה רב חסדא: אם כן זיל שקול!

אמר רבא: מריש הוה אמינא דסימנא עדיף
מטביעות עינא, שזיהוי על ידי סימן ודאי
יותר מזיהוי שעל ידי טביעות עין, וראיה
לדבר דהא מוהררינן אבירתא בסימנא ולא
מהדרינן בטביעות עינא. השתא
דשמעתינהו להני שמעתתא, שהתירו את
האיסור על ידי טביעות עין בלבד, אמינא
טביעות עינא עדיפא! [ומה שאין מחזירין
אבידה על פי טביעות עין הוא בגלל שאנו
חושדים בו שהוא משקר].

דאי לא תימא הכי, שאפשר לסמוך על
טביעות עין, היאך סומא מותר באשתו?
ובני אדם איך מותרים בנשותיהם בלילה?
ואינם חוששים שמא זו אינה אשתו. אלא,
על כרחך, בטביעות עינא דקלא, שמכיר
קולה הכא נמי אפשר לסמוך בטביעות
עינא.

אמר רב יצחק בריה דרב משרשיא: תדע
שטביעות עין עדיפה מסימנים דאילו אתו בי
תרי שני עדים ואמרי: פלניא, דהאי סימניה
והאי סימניה, קטל נפשא, שאיננו מכירים את
ההורג אלא אנו יודעים את הסימנים שלו,
לא קטלינן ליה על פי הסימנים. ואילו אמרי:
אית לך טביעות עינא בגויה, שאנו מכירים
אותו, קטלינן ליה!

אמר רב אשי: תדע! דאילו אמר ליה איניש
לשלוהיה: קרייה לך וקרא לפלוני, דהאי
סימניה והאי סימניה! ספק ידע ליה ספק לא

ידע ליה. הרי השליח אינו בטוח למי הכונה.
ואילו אית ליה טביעות עינא בגויה, כי חזי
ליה השליח לאותו איש, מיד ידע ליה, שהוא
האיש שעליו לקרוא לו.

מתניתין:

הנוטל גיד הנשה מתוך הירך צריך שיטול
את כולו לחטט אחריו ולהוציא את שרשיו.
רבי יהודה אומר: אין צריך לחטט אחריו
אלא חותך את מה שמעל כף הירך בלבד
כדי לקיים בו מצות נטילה.

האובל מגיד הנשה בזית, סופג את הארבעים
מלקות, לפי שעבר על לאו של אכילת גיד
הנשה.

אכלו את כל הגיד ואין בו בזית, חייב
מלקות. משום שגיד הנשה כשהוא שלם הרי
הוא "בריה", שחייבים עליה אפילו בכל
שהוא.

אכל משני גידי הנשה מזה שבירך ימין
בזית, ומזה שבירך שמאל בזית, סופג
שמונים, שתי מלקות, שהרי עבר פעמיים
על גיד הנשה.

רבי יהודה אומר: אינו סופג אלא ארבעים.
דהיינו, מלקות אחת בלבד, לפי שרבי יהודה
סובר שאיסור גיד הנשה אינו נוהג אלא בירך
ימין בלבד.

גמרא:

בר פיולי [שם אדם] הוה קאי קמיה דשמואל,
וקא מנקר אטמא, מוציא גיד הנשה מהירך.
הוה קא גאים ליה, חתך רק מלמעלה ולא
חטט אחריו. אמר ליה שמואל: הות ביה
טפי! רד וחתוך גם את שרשי הגיד שבתוך

כף הירך. **השתא, לא חזיתך, אילו לא הייתי נוכח בשעת מעשה, ספית ליה איסורא, היית מכשילני באיסור גיד הנשה.**

אירתת בר פיולי מגערת שמואל, נפל סכינא מידיה! אמר ליה שמואל: לא תירתת! שאף אתה לא עשית שלא כשורה, משום דמאן דאורי לך לעשות כן, כרבי יהודה אורי לך! שהוא סבור שאין צורך לחטט אחר גיד הנשה. ואילו אני סובר כרבי מאיר.

אמר רב ששת: מאי דשקל בר פיולי, אותו חלק של הגיד הנשה שהוא נטל, אסור מדאורייתא לרבי יהודה.

ומקשינן: **מכלל זה אתה למד, כי מה דשייר ולא נטלו, אסור מדרבנן לרבי יהודה. והשתא תיקשי: אלא מאן דאורי ליה לבר פיולי שלא ליטול יותר מהגיד, כמאן אורי ליה?! שהרי אפילו רבי יהודה מודה בחלק הנתור שהוא אסור מדרבנן.**

ומתריצין: **אלא אמר רב ששת: מאי דשקל בר פיולי אסור מדאורייתא [בין לרבי מאיר בין לרבי יהודה — עפ"י תוס']. ומאי דשייר, אסור מדרבנן לרבי מאיר. כי חיוב חטיטה לרבי מאיר אינו אלא מדרבנן. דאילו לרבי יהודה, אפילו מדרבנן שרי!**

שנינו במשנה: **האוכל מגיד הנשה כזית סופג את הארבעים.**

אמר שמואל: לא אסרה תורה אלא אותו חלק של הגיד שנמצא על כף הירך בלבד, ולא מה שנמשך ממנו חוץ לכף הירך. שנאמר "על כף הירך".

אמר רב פפא: דברי שמואל הם כתנאי! דתניא: אכלו לגיד הנשה כולו, ואין בו

כזית, חייב מלקות. רבי יהודה אומר: אינו חייב עד שיהא בו כזית.

והוינן בה: **מאי טעמא דרבנן?**

ומשנינן: משום דסברי: גיד הנשה שלם "בריה" היא, שחייבין עליה בכל שהוא.

ורבי יהודה סבר: "אכילה" כתיב ביה צ-ב אלא באיסור גיד הנשה. וסתם אכילה אינה אלא בכזית.

ורבנן סברי: **ההוא "אכילה" באה להשמיענו, דכי אית ביה בגיד הנשה ארבעה וחמשה זיתים, שהוא גדול, ואכל חד כזית ממנו, מיחייב אף על פי שלא אכלו כולו. אבל אם אכלו כולו, חייב עליו אפילו בפחות מכזית.**

ורבי יהודה אמר לך: זה שגיד הנשה חייב עליו אפילו לא אכלו כולו, מ"אשר על כף הירך" נפקא. דמשמע, אפילו אם אכל רק את החלק שעל כף הירך חייב [למרות שכולו אסור], ובלבד שיהא עליו שם אכילה, דהיינו, בכזית. ולא היתה התורה צריכה לכתוב בשביל זה לשון "אכילה". אלא ודאי ללמדנו, שאפילו אם אכל גיד הנשה שלם אינו חייב עליו אם אין בו כזית.

ורבנן סברי: **ההוא קרא ד"אשר על כף הירך" מיבעי ליה לכדשמואל. דאמר שמואל: לא אסרה תורה אלא שעל כף הירך. ואינו מיותר ללמד שחייבים אף על אכילת חלק מן הגיד. אלא מלשון "אכילה" הוא דנפקא.**

ורבי יהודה חולק על עצם דינו של שמואל, משום ד"הירך" כתיב. דמשמע [מיתורא דה"א] שגיד הנשה דכולה ירך אסור, ולא רק מה שעל כף הירך. ואם כן קרא ד"אשר על